

## Nazianzoszi (Teológus) Szent Gergely görög anaforájából

(Részlet)

Szent, szent vagy és legszentebb.  
Különleges a te lényeged ragyogása,  
kifejezhetetlen a te bölcsességed ereje.  
Semmilyen szó sem mérhető emberszereteted tengeréhez.  
Emberszeretóként alkottál engem emberré,  
nem szorulsz rá az én szolgálatomra,  
inkább nekem van szükségem a te uralmadra.  
A nemlétből vezettél ki könyörületedből engem,  
égboltot feszítettél ki nekem tetőként,  
földet terítettél nekem szilárd alapul.  
Miattam zaboláztad meg a tengert,  
miattam nyilvánítottad ki az élőlények természetét.  
Mindent az én lábaim alá vetettél,  
az irántam való emberszeretetedből  
egyetlen művedet sem hagytad el.  
Te alkottál engem, és rám tetted kezedet,  
hatalmad képét vésted belém,  
az értelem ajándékát helyezted belé,  
gyönyörködésemre nyitottad meg nekem a paradicsomot,

---

A keresztény liturgia központi imádsága az *anafora*, a *rítus legfontosabb imája*. Az eucharisztia ünneplésének centrumában szerepel. Jézus utolsó vacsorán elmondott imádsága az Izrael által végzett áldásokra (berakoth) nyúlik vissza. A zsidó emlékező vacsorát három áldás (berakah) követte: az első köszönet volt a teremtésért, a második köszönet volt a megváltásért, harmadik pedig ima volt azért, hogy jöjjön el a Messiás és Isten Országa. Ennek nyomán az anaforák első része az Atyához intézett köszönő ima a teremtésért, a második hálás megemlékezés a Fiú megváltó és megszabadító művéről (ez a kettő szerepel itt), a harmadik a Szentlélek leszállásáért könyörög. A közösség előljárója (püspök, pap) mondja ezt az imádság-sort (anaforát) ma is. (A szerk.)

ismereted tanítását adtad át.

Megmutattad nekem a fát,  
az élet fáját állítottad szemem elé,  
a halál fullánkját ismertetted meg velem.  
Egyetlen növény ízlelését tiltottad meg nekem,  
csak egyetlenről mondtad nekem, hogy ne egyek belőle,  
de én szándékosan ettem, s áthágtam a törvényt.

Tudatosan nem törődtem a paranccsal,  
s én vontam magamra a halál ítéletét.

Az én büntetésemet, ó Uralkodó, megváltoztattad,  
jó pásztorként az elkóborolt bárány után sietél,  
igazi atyaként együtt szenvedtél velem, az elbukottal,  
az élethez szükséges minden gyógyszerrel elláttál.

Magad küldtél nekem prófétákat,  
miattam, a beteg miatt adtál törvényt segítségül.

Magad álltál nekem, törvényszegőnek szolgálatára, hogy  
meggyógyíts.

Világosságot támasztottál a tévelygőknek,  
a tudatlanokat felkerested te, aki mindig is jelen vagy.

A szűzi méhbe jöttél,

bár körülhatárolhatatlan Isten vagy.

Nem tartottad Istennel való azonosságodat olyannak,  
amihez ragaszkodnod kell,

hanem kiüresítve magadat a szolga alakját vetted fel.

Az én természetemet áldottad meg ennenmagadban,  
miattam töltötted be a törvényt,

bukásomból való feltámadásomat írtad elő parancsoltad meg.

Az alvilág által fogva tartottaknak szabadulást nyújtottál,  
a törvény átkát elűzted.

Testben semmisítetted meg a bűnt.

Vakoknak adtad vissza látásukat,

halottakat támasztottál fel sírjaikból,

szavaddal orvosoltad a természetet,

könyörületed gondoskodását adtad tudtomra,

a gonoszok erőszakosságát eltűrted.

Hátadat átadtad a korbácsolásra,

orcádat odatartottad a pofonokra,

nem fordítottad el miattam arcodat

a köpések szégyenétől.

Mint a bárány jöttél leöletésre.

A keresztig magadra vállaltad gondoskodásomat,

Síroddal megölted bűnömet,

a mennybe vitted fel zsenyémet,

tudtomra adtad küszöbönálló eljöveteledet,

amikor is eljössz ítélni élőket és holtakat,

és mindenkinek megfizetsz tettei szerint.

Eme szabadságom szimbólumait ajánlom fel neked,

szavaidba vésem tetteidet.

Te adtad át nekem ezt a titokzatos szolgálatot,  
a te testedben való részesedést nyújtottad nekem a kenyérben és  
borban.

*(Baán István fordítása)*